

ἤλυθ' ἄρα πικρὰ, τὸ ὑπερτονὸν πόπμον, εἴθ' ἄλ-
 μῦρον γίνεται ταχὺ· ἐν δὲ τοῖς δὴμοις πόποις,
 ἢ πον ποιεῖ τῆτο; πόπρον ὅτι τὸ ὑπὲρ ὑπερτονόν,
 [τὸ] ὑπερτονόν ὑδῶρ ἐν τῷ πόπμῳ, καὶ τὸ πεπε-
 μένον ὑπὸ τῆς γῆς ὅταν ἔσται ἡ χρονοδῆ, ἢ
 δαίλα πικρὰ ὑπερτονόν, διὰ τὸ ὑπερτονόν
 ἐξ ἧς ποιεῖ ἀλμυροτέροις ἐν δὲ τοῖς δὴμοις ἐκ
 ἕξ ἡ [τὸ] πολὺ ὑδῶρ, διὰ τὸ μὴ ἐπερνεῖσθαι
 τὸν πόπον. καὶ διὰ τὸ ἄλλας δαίλας
 τῆκε τὸ ἀλμυρὸν ὑδῶρ, ἢ τὸ πόπμον; ἢ ὁπότι
 τὸ ὑπὲρ τῆκε δαίλας ὅταν, τὸ ὑπὸ τῆς ὑπερ-
 τοῦ εἰσπύοντος διαμρεῖσθαι, ὥστε ὑπερτονόν; [εἰ τῆκε
 ἢ τὰ ὅλας μὴ διαμρεῖσθαι εἰσπύοντα,] ἢ τὰ
 οὕτως, ὥστε μὴ διαμρεῖσθαι. μάλα δὲ τῆκε τὰ
 βραδύως διαμρεῖσθαι τὰ δ' ὁπόπια βιάζονται,
 ταῦτα ταχέως διαμρεῖσθαι· ἐκ εἰσπύοντα δὲ τὰ
 λίαν μεγαλομερῆ· ὑπερτονόν γὰρ ἔσται πόπρον.
 τὰ δὲ μικρομερῆ, εἰσπύονται οὐ φαυλόμε-
 να. εἰ δὲ τὸ ὑπὲρ πόπμον, λεπτόν· τὸ δὲ ἀλ-
 μυρὸν, παχύ προν. ὥστε τὸ ὑπὲρ, βραδύως διὰ
 τὴν λεπτότητα δαίλας, μάλα τῆκε· τὸ δὲ
 εἰσπύοντα ὑπὲρ, ἢ τὸν δὲ καὶ διὰ τὸ μεγαλο-
 μερῆ ἐξ ἧς, διαμρεῖσθαι καὶ βιάζεται δαίλας πον-
 κῆ διὰ τὸ τὸ ὑδῶρ ἢ τὸν φαίνεται λευκὸν
 ἐκ μὴ κίβηται, ἕξ καὶ ἢ φερέει; διὸ καὶ Ὀμ-
 προς, ἀρχὴ ὑδῶρ φησὶ τῷ πύρροντος, μελαίει δὲ
 τε πόντος ὑπὸ αὐτῆ. ἢ διὰ τοῦ αὐτῆ; ἐγ-
 γύθει ὑπὲρ τῆς ὀφθαλμοῦ οὐσίας, διὰ τὸ διένειναι
 τὴν ὀφθαλμοῦ μέλλον ἡρεμῶς τὸς· κινουμένου δὲ,
 μὴ ὀφθαλμοῦ τὸ δὲ διαφανές, λευκὸν φαί-
 νεται. (διὸ οὐ γὰρ μὴ εἰσπύεται ἢ ὀφθαλμοῦ, μέλαν
 φησὶν ἕξ). διὸ καὶ ὁ αἰὲρ πύρροντος μέλας
 φαίνεται ὅ δὲ ἕξ, λευκός· καὶ δαίλας τῆς τῆ
 ὑπὲρ ἕξ, λευκόν· τὸ δὲ πύρροντος, κυανῶν
 καὶ μέλαν) πύρροντος δὲ, κινουμένου πως
 τῆς ὀφθαλμοῦ, καὶ τῆς διαφανείας ἀδρόν τὴν
 ὀφθαλμοῦ, ἐκ μὴ ἡρεμῶς πρὸς τὸ φῶς· κινουμένου δὲ,
 μὴ διαμρεῖσθαι. καὶ διὰ τὸ ἐν τοῖς βραδύως πε-
 λάγῳ τὸ κῆμα ἐκ ὀφθαλμοῦ, ἀλλ' ἐν τοῖς μι-
 κροῖς πόπρον ὅτι τὸ μικρόν· φερόμενον ὑδῶρ,
 διαμρεῖσθαι ὑπὸ τῆς ἀέρος μέλλον, ἢ τὸ πολὺ; διὸ
 δαίλας πατάξαι μέλλον, ἐν ὑπὲρ οὐκ τῶ
 βραδύως, πολὺ τὸ κινουμένου ἐν δὲ τῶ βραδύως, ὁ-
 λήρον. καὶ διὰ τὸ οἶον πρὸς τὸν πόπον, ἀλυκῶ-
 ντα τὰ ὑδῶρα ἐχρῶσιν; ἢ διὰ τὸ δὲ δαίλας πικρὰ
 ὑπὸ νότου αἰθεῖσθαι ὑπὸ τῆς γῆς, κεραιούται;

infoderit, aquam principio dulcem, post
 breui salfam eandem comperiet, cum cae-
 teris in locis minus id ipsum eueniat? An
 prima loci illius aqua concocta sub terra
 est, quae cum diutius manserit, salior à ma-
 ri transmissio efficitur, vt quae nuper con-
 stiterit: caeteris autem locis aqua vel nulla
 est, vel plurima, nulla prohibente siccitate,
 est. 22. Cur sal eliquari ocus aqua sal-
 sa, quàm dulci, possit? An quòd eliquari
 non aliud est, nisi ab humore, caloréve
 subeunte resolui, & dirimi, ita vt liqui-
 dum sit: eliquare autem nequeunt, quae
 vel sabire omnino non possunt, vel quae
 ita subeunt, vt tangere nequeant. Vix illa
 verò eliquant, quae facillè transmeant. con-
 trà, celerrimè dirimunt, quae per vim se
 intruduat. Subire autem nequeunt, quae
 amplius admodum partibus constant,
 quippe quae meatus rei subeunda exced-
 ant: contrà, quae minoribus constant,
 transeunt sine tactione. Atqui vt dulcis a-
 qua tenuior, ita salsa crassior est: ergo al-
 tera sua tenuitate facillè penetrans vix li-
 quefacit, altera subit quidem, sed minus
 propter suarum partium magnitudinem:
 itaque cogere, & proinde dirimere cele-
 rius potest. 23. Cur aqua minus candeat,
 si moueatur? quòd vel maris aestu inspic-
 potest. Vnde Homerus,

*Flatu oriente, inquit, & flatu nigrescit
 Pontus eodem.*

An duabus de causis: nam si ex propinquo
 contuemur, causa est, quòd visio magis
 transmeat, aqua manente, quàm mouen-
 te: eripitur nàque trames omnis directus,
 cum mouetur. Candidum autem id esse
 videtur, quòd perspectum, atque perluci-
 dum est. Per quòd enim visus transire ne-
 queat, id atrum esse affirmant. Quamob-
 rem aerem quoque nigrum è longinquo,
 candidum è propinquo videmus: & maris,
 vt quòd propè adest, candidum: ita
 quòd procul, caeruleum, & nigrum: sed si è
 longinquo spectatur, causa est morus qui-
 dam, quo aspectus mouetur, cum se ad e-
 longatiora deducit. Quinetiam, cum aqua
 quiescit, aspectus vniersus in lucem re-
 flectitur: quòd fieri nequit, cum illa mo-
 uetur. 24. Cur fluctus praalti pelagi ne-
 queant superfringi, quemadmodum par-
 ui? An quoniam aqua parua distrahi ab
 aere magis potest, quàm multa, propterea
 percussa facilius frangitur. Atqui in alta
 multa, in breui pauca est, quae in fluctus
 cõpellitur. 25. Cur loca Austrum versum
 spectantia aquas cõtinent saliores? An pro-
 pterea quòd mare in terram sub Austro

interrumpit, dulces cum salis misceruntur